

Række af Aar, end det nogeninde var paa-tænkt, dengang det blev vedtaget. Gjennem denne Skat have vi indsamlet en betydelig Del Penge, denne Skat beløber sig jo nu til omtrent 3 Millioner om Aaret. Tager jeg paa den anden Side Hensyn til, hvad de mange forskjellige Reformers, som ganske vist ere paatrængende nødvendige, ville fordre af Penge for at kunne gennemføres, saa tror jeg, at der med Undtagelse af en enkelt, som jeg specielt skal komme tilbage paa, selv med en saadan Medgang i Toldindtægterne maatte være tilstrækkelig Kapital tilstede til at bestridde de dermed forbundne Omkostninger. Denne ene Sag, som jeg har undtaget, er; hvad der skulde gaa med til Gjentagelsen af Forsvarssagen. Denne Sag vil ganske vist, naar den skal gennemføres, fordre betydelige Midler, hvor mange, ja det kan man desværre ikke sige, thi desoværende have Meningerne til Dato været saa delte, at man ikke kan gjøre sig nogen bestemt Ide derom, men jeg gaar ud fra, at denne Sag vil blive gennemført engang, og at det forhaabentlig ikke skal være for længe. Min Mening og Anskuelse om denne Sag, er da, at det er af den Slags store Sager, som Nutiden ganske vist skal bære en Del af, og jeg kan sige, at Fortiden burde maasse ogsaa bære Noget, og jeg mener derfor, at de Penge, der skulde benyttes dertil, skulde fremskaffes paa den Maade, at man tog noget af det, vi have opsparet gjennem Krigsskatten, og saa, hvad der fremdeles maatte blive af Overskud paa det aarlige Finansresultat, til Bestridelse af disse Omkostninger. Resten, mente jeg, skulde dækkes ved et Laan med Amortisation — det være i 50 eller 75 Aar — thi da fordeler man den derved opstaaede Byrde ikke blot paa Fortiden og paa Nutiden, men ogsaa paa Fremtiden, og det er dog ganske vist, det skal ikke kunne negtes, at vore Efterkommere maa ogsaa forudsættes at skulle have fuldt saamegen Gavn af en saadan Foranstaltning som de nulevende Aldere.

Hvad selve Tarifen angaar, skal jeg i een Henseende hilse den med meget stor Glæde, og det er, fordi man er gaaet ud paa — om jeg saa maa sige — at slaa Tolden ihjel paa mange Artikler, nemlig paa Raastoffer. Det vil ikke synes saa underligt, at jeg glæder mig derved; thi det har egentlig, saa længe jeg har beskæftiget mig med Told-sager, været mit Ideal at komme dertil. Jeg har, dengang den sidste Toldlov kom ud, været Drdsfører i Folkethinget for den, og jeg stræbte da her til det samme Bieded, men det var naturligvis dengang aldeles uigjennemførligt. Dengang havde vi jo nemlig ikke en Finansstilstand som nu; den-

gang var man nødt til at tænke paa Kompensation, og jeg kunde altsaa kun dengang frem-sætte disse Tanker somnoget høist Ønsteligt, noget Ultraaaværdigt, men det var ikke Noget, man dengang kunde tænke paa at faae gennemført. De første smaa Skridt bleve gjorte dertil, og det har derfor været mig en stor Glæde nu at se, at den høitærede Finansminister er slaaet ind paa den Vej. At der er ikke Told paa saadanne Artikler som Ris, Jern for en stor Del, og øvrige Metaller ogsaa for en stor Del, Hør, Hamp, Salt, Salpeter o. s. v., at der er en delvis Med-sættelse af Tolden paa Tommer, alt dette kan naturligvis kun forekomme mig fuld-stændig begrundet. Derimod vil jeg tilstaa, at jeg er lidt mindre liberal paa et Par andre Punkter, end Thinget ialtfald har været, og jeg stiller mig ogsaa der paa den høitærede Finansministers oprindelige Stand-punkt. Det er navnlig med Hensyn til Tolden paa Stenolie. Jeg betragter denne Artikel som et Objekt, hvorpaa der ganske overordentlig godt kan hæves en moderat Told, som den høitærede Finansminister ogsaa havde foreslaaet det i det oprindelige Forslag. Man er nemlig, som jeg ofte har hørt Veilighed til at høre, temmelig tilbøjelig til at sige, at, naar en Artikel er ret billig, kan den egentlig ingen Told taale, men min Anskuelse er netop den omvendte. Det, som det nemlig kommer an paa ved Toldvæsen, er jo egentlig to Ting: Den ene Side af Sagen er den, at Finanserne kunne faae en god og sikker Indtægt, den anden Side er den, at Befolkningen ikke forbyr en Vare saa meget, at den bliver for dyr for Konsumenterne, saa at derigjennem tillige Forbru-gen formindres, og altsaa Indtægten for Staten aftager. Nu er det jo netop Til-fældet ved Stenolie, at denne Artikel staar i en ganske overordentlig lav Pris, saaledes at en Told af 2 Ore pr. Pd. ikke vil genere noget Mennekte, men dog vil give Statskas-sen en Indtægt af omtrent 400,000 Kroner. Jeg skulde derfor meget holde paa, at man sluttede sig til den høitærede Finansministers oprindelige Forslag i den Henseende. Noget Sigtende er Tilfældet med Ris. Ris er ogsaa en Artikel, som nu er ganske overordentlig billig, og om jeg end ikke paa nogen Maade skulde raade til at bibeholde den forholdsvis meget høie Told, der nu staar paa Ris, vilde jeg dog finde, at en moderat Told der-paa slet ikke var afveien. Jeg hælder nemlig slet ikke til den Anskuelse, at det egentlig er en Artikel, som vil trænge igjennem helt ned til de mere ubemidlede Klasser som et nød-vendigt Næringsmiddel. I et Land som Danmark, som er Kornproducerende, og hvor